

Den 4 November 1814.

Norden andas
Från sitt Brödra-frig,
Gränsen wiser, tiellen blandas
Hjertan wexla sig.

Hålften slutes
Till sin andra hälft:
Råmpa-landet sammangiutes
Åter med sig sjelft.

Ernagg och gårdad,
 Swilar Utles d,
 Lif en flippa, ewigt hårdad
 Af en stormig sid.

Gamla moder!
Tag i samfält vård,
Sveas Kronor, Göthas Floder,
Nores Hillebård!

Sjungom Freden,
 Om din sällhet sjung!
 Dina söner ryta eden
 Öf sin Lejon-Kung:

Lugn i Norden,
Sanning, Rätt och Mått,
Liv och blod för Fosterjorden
Tro åt Carlars Vitt!

SEDERHOLM,
Elmön och Granbergs Tryckeri, 1829.
Fusket N:o 4, Öfvert. Persens, vid Österlånggatan.

GS 377

Flyttfoglarne.

Så hett skiner Solen på Nilvägen ner;
Och Palmerna ge ingen skugga mer.
Då griper oss längtan till fädernejorden.
Och tåget församlas. Mot Norden! Mot
Norden!

Och djupt under föttren wi se som en graf
Den grönskande jorden, det blånande haf,
Der oron och stormen hwar dag sig förnär,
Men wi fara fria med himmelens stjär.

Och högt mellan fjellen der ligger en äng;
Der nedslår vår flara, der redes vår sång,
Der lägga wi ägg under Inliga Polen,
Der fläcka wi ut dem wid Midnattsolen.

Ej Jägaren hinner vår fredliga dal.
Der hålla gullvingade Elfvor sin bal.
Grönmantlade Slogsfrun spötserar i qvål,
len.

Och Divergarne hamra sitt gull in'i Sjellen.

Men åter på bergen står Windsvales son*)
 Och skakar de snöiga tvingar med dån,
 Och hararne hwitna, och Rönndrusfwan
 glöder,

Och tåget församlas. Mot Ödder! Mot Ödder!

SWintern.

Till grönskande Ångar, till ljummande
Wäg,
Till Skuggande Palmer står åter vår håg.
Der hvilat wi ut från den lustiga färden.
Der längta wi åter till Nordliga werlden.

Jag är så ung min blod så het,
Jag är blott siutton år,
Och bättre ej än kyssa wet
Och alldrig kyssa får,
Och är min flicka än så får,
Så tror jag att förgjort det är,
En jag må längta aldrig så
Men kyssas blir det ej ändå.

Vår grannes flicka är så god,
Och mader som en dag;
Jag här om dagen fatta med
Och samtog henne jag;
Men ad! i hennes förklådsband,
En knappål stack mig uti hand,
Och jag sprang bort ty blod kom ut
Och med vår kyssning war det slut.

Derpå jag i min oskuld satt
Straxt utanför des dörr,
Des tåda händer fick jag fatt
Och wille nu som förr —
Då framkom hastigt hennes Far,

Som bakom porten osedd war;
Och slutet blef precist som nys,
Att jag fick wandra utan kys.

En dag, wid sidan jag henne såg,
Hon war så öm, så warm
Om kyssen bad jag och strax låg
Omkring min hals des arm.
Hon spetsade sin rosenmund,
Men då kom Fadrens arga hund,
Mig rasande i benet bet
Och kyssen glömdes af förtret.

När jag gick der förbi i går
Hon sagta sade mig:
I qväll mitt fönster dyppet står
Och då jag väntar dig.
Jag kommer får och full med hopp,
Mot väggen stegen reser opp;
Men den brast under mig i tu
Min kys fick jag ej heller uu.

Och så det alltid med mig går,
Wist är jag glad och ung,
Men om jag snart en kys ej får
Så blir min lefnad tung.
Säg ni, som har min motgång sport
Hwad har jag stackars gosse gjort,
Att ingen vill förbarma sig
Och wara god och kyssa mig.
